

synligvis ikke er god. Det gaar naturligvis med den Sag som med alle andre, at man kan hævde en Lov og tage sig af en Ting paa to forskellige Maader. Man kan have en udmærket god Lov, og den kan hævdes paa en saadan Maade, at den slet ikke kommer Borgerne til Gode, og man kan have en slet Lov, som kan blive hævdet paa en saadan Maade af Lovens Haandhævere, at den i Virkeligheden ikke bliver slet overfor Borgerne, som skulle leve under den. Jeg vil ikke sige, at den ærede Justitsminister hævder Loven slet eller inhumant eller ligegyldig eller saa, men der er Fare for, at den offentlige Mening kan faae den Opfattelse, at noget Saadant sker, og det tror jeg, at den ærede Minister er daarlig tjent med. Men den ærede Minister vil altsaa heller ikke gjøre Noget ved dette; før der foreligger direkte Klage. Det er, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgtreds (Schjøth) sagde, besynderligt nok, at han slet ikke anser de Forespørgsler, der til forskellige Tider ere fremkomne her i Thinget, for at være Klager over dette og andre tidligere berørte Forhold. Det synes, at den ærede Minister ikke har stor Vist til at tage Hensyn til Klager herfra, men det er jo ikke første Gang, at vi fra Ministerbænken have hørt, at man ikke bryder sig videre om, hvad der fremkommer herfra. Hvad endelig angaar Udbisningen, paastaar jo den ærede Minister, at den har været lovmedholdelig efter Loven af 15de Mai 1875, at Bedkommende har været uden Erhverv og uden Eksistensmidler, og at Politiet altsaa har været berettiget til at udvise ham. Ja, jeg tror, at skal det gjøres gjældende, saa bliver det temmelig vanskeligt for nogen Udlænding, i alt Fald for nogen udenlandsk Arbejder at opholde sig her i Landet. Jeg ved ikke, om det er den ærede Ministers Mening, at det skal gjøres umuligt for udenlandske Arbejdere at opholde sig her i Landet. Det kan jo være, men lad os saa faae det at vide. Den ærede Minister siger, at den vedkommende Mand var uden Erhverv og uden Subsistensmidler. Jeg tror aldeles bestemt, at Bedkommende har tilbudt at betale sin Rejse til Sverig selv, og sølselig maa han saa have været i Besiddelse af Mere end 25 Ore, naar han vilde rejse til Sverig. Et Faktum er det efter hans Forklaring, at da det svenske Politi ikke vilde transportere ham, sagde det, at han kunde rejse selv, og saa rejste han for egen Regning fra Malmø til langt paa den anden Side af Lund. Det tyder ikke paa, at han kun havde 25 Ore i Lommen. Det kan gerne være, at de svenske Sernbaner ere billige, men jeg antager dog

ikke, at deres Befordringstaxter ere saa billige. Hvad angaar, at han skal have været uden Erhverv, skal jeg bemærke, at det kan jo dog undertiden være fornuftigt af en Arbejder at give Slip paa sin Mester og søge sig en ny, men nu skal dette være tilstrækkeligt til i et givet Øieblik, da vedkommende Arbejder staar uden Mester og er i Begreb med at søge sig en ny, at udvise ham, forsaavidt Politiet ellers finder Anledning dertil; ja saa kan man let faae Leilighed til at udvise Mangfoldige, da Arbejdsløshed, som tidligere omtalt, ofte tvinger Mange til at gaa ledige. Den paagjældende Mand havde imidlertid Erhverv, han havde Arbejde i sit Hjem, som ikke var færdigt, men som han selvfølgelig vilde kunne have sit Erhverv ved, han havde Værkstedspads og Logis, altsaa ikke saa af de Betingelser, der høre til at have Eksistens og Erhverv; han stod ikke løs og ledig paa Gaden, men han havde Logis og Noget at holde sig til. Derfor kan jeg ikke tro, at den ærede Minister kan have Ret til at sige, at han er udvist i Henhold til Loven. Man har ved at udvise ham umiddelbart efter at have løsladt ham af Arresten, hindret ham i at søge sig andet Erhverv — saaledes staar det i hvert Fald for mig. Men iøvrigt er der vel sagtens ikke Stort at vente sig heller af den Ting, naar Ministeren ser paa Sagen, saaledes som han synes at se derpaa. Der er ikke stor Ret for Arbejderne at vente, naar vi skulle ind under den Fortolkning af vor Retspleie og af, hvad der er tilladt Optræden af Autoriteterne lige overfor Arbejderne, som den ærede Minister nu synes — saa vidt jeg har forstaaet ham — at ville give Medhold. Den ærede Minister siger: Domstolene sortere ikke under mig; det er af mig uafhængige Autoriteter, om det end beror paa mit Støn, hvorvidt Dommerne have begaaet Misbrug ligeoverfor de Arresterede; først naar jeg skønner, at der er Grund dertil, strider jeg som Minister ind mod Dommerne. Hvis det er saa, saa tror jeg, at vi gaa Tilstande imøde, hvor Vilkaarlighed mod den mindre vel Bevandrede i Lovgivningen, mod den fattige Mand, vil faae et større Spillerum end hidtil. Hvad det andet Punkt angaar, vil jeg sige, at hvis anholdte Arbejdere skulle være henviste til at klage direkte til Ministeren angaaende de Forurettelser, de lide, idet de tidt blive Gjenstand for Vilkaarlighed fra Myndighedernes Side, da ville de have ondt ved at klare sig; de have ikke Mange til at hjælpe sig til Rette. Den ærede Minister antydede, at jeg jo f. Ex. kunde gjøre det, jeg, som interesserer mig